

ទឹកថ្នាំបំបែកខកាយ

ពួកគេចុះពីជណ្តើរថ្ម ហើយសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលដើរទៅគោះទ្វារ។ ទ្វារនោះបើកឡើងតិចៗ ហើយពួកគេក៏ចូលទៅក្នុង។ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលប្រាប់ហេរីឲ្យចាំបន្តិច រួចក៏ទុកវាចោលនៅទីនោះតែម្នាក់ឯង។

ហេរីក្រឡេកមើលជុំវិញ។ ក្នុងចិត្តវាមានតែរឿងមួយគត់ដែលច្បាស់លាស់៖ ក្នុងចំណោមការិយាល័យគ្រូបង្រៀនទាំងអស់ដែលវាធ្លាប់បានចូលទៅលេងនៅក្នុងឆ្នាំនេះ មានតែការិយាល័យរបស់លោកដាំប័លដ័រហ្គីណុញដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ជាងគេ។ ប្រសិនបើវាមិនភ័យថា ខ្លួនជិតនឹងត្រូវគេទាត់ចេញពីសាលាទេ វាច្បាស់ជាធ្លៀតខិតទៅដើរមើលជុំវិញជាមិនខានឡើយ។

បន្ទប់នោះមានរាងមូល ធំ និងស្រស់ស្អាត ពោរពេញទៅដោយសំឡេងឆ្មារៗគួរឲ្យចង់សើចជាច្រើន។ នៅលើតុជើងកោងមួយ មានដាក់បញ្ជីរូបករណ៍ភ្លេងពណ៌ប្រាក់គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មួយចំនួន ដែលកំពុងបន្លឺសូររង្វងៗ ព្រមទាំងបាញ់ចេញកំសួលផ្សេងទៀតផង។ នៅតាមជញ្ជាំងពោរពេញទៅដោយរូបថតរបស់នាយក និងនាយិកាសាលាជំនាន់មុនៗ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាកំពុងតែស្រមុកខុរៗ នៅក្នុងស៊ុមរូបថតនីមួយៗរៀងៗខ្លួន។ នៅមានតុជើងដូចក្រញាំសត្វដ៏ធំមួយ ដែលនៅឆ្នើរខាងក្រោយតុនោះ មានដាក់ម្ហូបមន្តដាច់ថ្លើរ ដឹកន្រ្តករក្រមួយ...គឺម្ហូបសិល្ប៍។

ហេរីមានអារម្មណ៍ស្នាក់ស្នើរនៅឡើយ។ វាចោលភ្នែកសំឡឹងមើលវេទគូ ដែលកំពុងតែដេកលក់នៅលើជញ្ជាំងជុំវិញ។ គ្រាន់តែយកម្ហូបនោះមកសាកពាក់លេងម្តងទៀត ច្បាស់ជាគ្មានបញ្ហាអ្វីធ្ងន់ធ្ងរទេ មិនថាអញ្ចឹង? គ្រាន់តែចង់ដឹង...គ្រាន់តែចង់ធ្វើឲ្យប្រាកដក្នុងចិត្តថា ម្ហូបនោះបានដាក់វានៅក្នុងក្រុមត្រឹមត្រូវរឺក៏អត់តែប៉ុណ្ណោះ។

វាដើរស្ងាត់ៗក្រវែលតុ រួចលើកម្ហូបនោះចុះពីលើឆ្នើរ បន្ទាប់មកបន្ទាបម្ហូបនោះយឺតៗដាក់ពីលើក្បាលរបស់វា។ ម្ហូបនោះធំពេកហើយ រហូតដល់រហូតធ្លាក់បាំងភ្នែករបស់វាឡើងជិតឈឹង ដូចដែលកាលពីវាធ្លាប់បានពាក់ម្ហូបនោះពីលើកមុនអញ្ចឹង។ ហេរីសំឡឹងស្ងៀមរង់ចាំនៅក្នុងស្បែកអន្តការនៃម្ហូបសិល្ប៍។ បន្ទាប់មក សំឡេងតូចមួយបន្តិចឡើងនៅក្នុងត្រចៀករបស់វា៖

- ឯងគឺហេរី ជោតជីវី?
- អី...មែនហើយ- ហេរីនិយាយតិចៗ។ - អី...សុំទោសដែលមករំខាន...ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់សួរថា...

ទឹកដ្ឋានបំបែកកាយ

- ឯងកំពុងតែឆ្ងល់ថាតើ ខ្ញុំបានដាក់ឯងនៅក្នុងក្រុមត្រឹមត្រូវរឺក៏អត់ មែនទេ?- ម្នាក់នោះស្រដីយ៉ាងឈ្លាសវ៉ៃ។ - មែនហើយ...ឯងពិតជាពិបាកនឹងជ្រើសរើសក្រុមឲ្យមែន។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយកាលពីលើកមុនដដែល...- បេះដូងរបស់ហេរីស្ទ្រីតែលោតចេញមកក្រៅ - ឯងនឹងទទួលបានលទ្ធផលល្អប្រសិនបើនៅក្នុងក្រុមស្ម័គ្រីន។

ពោះរបស់ហេរីហាក់ដូចជាជ្រុះបាត់។ វាចាប់ចុងមួក ហើយទាញមួកនោះចេញ។ មួកនោះយោលតែលោតក្នុងដៃរបស់វា ក្នុងសភាពកខ្វក់ ថែមទាំងគ្មានជីវិត។ ហេរីញែកមួកនោះទៅលើធ្នើរវិញ ដោយមានអារម្មណ៍កាន់តែអាក្រក់ជាងមុនទៅទៀត។

- ឯងនិយាយខុសហើយ- វានិយាយខ្លាំងៗទៅកាន់មួកស្ងៀមស្ងាត់នោះ។ វាមិនកម្រើកអ្វីឡើយ។ ហេរីដើរថយក្រោយមកវិញ ភ្នែកសំឡឹងមើលមួកនោះនៅឡើយ។ បន្ទាប់មក សំឡេងឈ្លក់ដ៏ចម្រើកមួយនៅពីក្រោយវាធ្វើឲ្យវាបែរខ្នងមកក្រោយ។

តាមពិត វាមិននៅតែឯងទេ។ មានបក្សីរាងចំនាស់មួយក្បាល កំពុងតែទំលើបង្កងពណ៌មាសនៅខាងក្រោយទ្វារ មើលទៅស្រដៀងនឹងមាន់តូតីដែលត្រូវគេបោចឆាមអស់ពាក់កណ្តាល។ ហេរីសម្លឹងមើលវា ហើយបក្សីនោះក៏ចោលក្រសែភ្នែកយ៉ាងវែងឆ្ងាយមកវិញ ដោយបន្លឺសំឡេងឈ្លក់ម្តងទៀត។ ហេរីគិតថាបក្សីនោះដូចជាឈឺខ្លាំងណាស់។ ភ្នែកវាទាំងពីរឡើងស្រអាប់ ហើយសូម្បីតែពេលដែលហេរីកំពុងតែមើល នៅមានឆាមពីរបីបន្តជ្រុះពីកន្ទុយវាភ័យដាច់។

ហេរីកំពុងតែគិតថា ប្រសិនបើបក្សីចិញ្ចឹមនោះមកស្លាប់ចំពេល ដែលវាកំពុងតែនៅក្នុងការិយាល័យលោក ដាំបំលដំ ច្បាស់ជាវិរហើយ ស្រាប់តែភ្លើងឆេះខ្លួនបក្សីនោះតែមួយប៉ប្រិចភ្នែក។

ហេរីស្រែកដោយរន្ធត់ ហើយដើរថយក្រោយមករកតុ។ វាសម្លឹងមើលទាំងអន្ទះសាព្រែងលោឃើញមានកែវទឹកនៅកន្លែងណា ប៉ុន្តែរកមិនឃើញសោះ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះដែរ បក្សីនោះបានប្រែក្លាយទៅជាដុំភ្លើង។ វាបន្លឺសម្រែកយ៉ាងខ្លាំងមួយហើយតែមួយវិនាទីក្រោយមកក៏រលាយសូន្យសុងគ្មានអ្វីនៅសល់ក្រៅពីផេះមួយកញ្ចប់នៅលើកម្រាលឥដ្ឋតែប៉ុណ្ណោះ។

ទ្វារការិយាល័យបានបើកឡើង។ លោកដាំបំលដំចូលមកក្នុង ទឹកមុខរបស់គាត់ដូចជាស្រងូតស្រងាត់ណាស់។

- លោកសាស្ត្រាចារ្យ- ហេរីស្រដីទាំងដង្កក់ - បក្សីរបស់លោក ... ខ្ញុំអត់បានធ្វើអីទេ ... វាស្រាប់តែភ្លើងឆេះ...

ហេរីស្រាប់តែភ្ញាក់ផ្អើល ដោយឃើញលោកដាំបំលដំញញឹម។

- ល្មមតែដល់ពេលហើយដែរ- គាត់និយាយ។ - វាមានទឹកមុខមិនស្រស់របស់ជាច្រើនថ្ងៃមកហើយ។ ខ្ញុំក៏បានរំលឹកវាច្រើនដងដែរថា កុំនៅរង់ចាំធ្វើអ្វីទៀត គួរតែត្រូវទៅហើយ។

គាត់សើចកក្តីក្តីដោយឃើញទឹកមុខស្រឡាំងកាំងរបស់ហេរី។

- ហ្ន៎រ៉ែយេស គឺជាហង្សភ្លើងណា ហេរី។ ហង្សភ្លើងតែមែងឆេះក្លាយជាដុំភ្លើង នៅពេលដែលវាត្រូវស្លាប់ រួចក៏កើតឡើងវិញពីផេះ។ ចាំមើលណា...

ហេរី អានមើលទៅឃើញបក្សីទើបនឹងកើតតូចក្រញូងមួយក្បាលលេចក្បាលចេញពីផេះ។ វាក៏មានរូបរាងអាក្រក់ដូចបក្សីអំបាញ់មិញនេះដែរ។

- ពិតជាសិយណាស់ដែលឯងមកជួបវាចំថ្ងៃអគ្គី- ដាំបំលដំពោល ដោយដាក់ខ្លួនអង្គុយពីក្រោយតុ។ - ពេលភាគច្រើន វាពិតជាស្រស់សង្ហាណាស់៖ ស្លាបពណ៌មាសលាយក្រហមដ៏អស្ចារ្យ។ ហង្សភ្លើងពិតជាពួកបក្សីគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មែនទែន។ ពួកវាអាចយូររបស់ធ្ងន់ៗប៉ុណ្ណាក៏រួចដែរ ចំនែកទឹកភ្នែករបស់ពួកវាមានថាមពលព្យាបាល មិនតែប៉ុណ្ណោះពួកវាជាសត្វចិញ្ចឹមស្មោះស្ម័គ្រនឹងម្ចាស់វាណាស់។

ទឹកថ្នាំបំប្លែងកាយ

ដោយសារតែរឿង ហ្វ្រែនយែស ត្រូវភ្លើងឆេះ ធ្វើឲ្យហេរីសឹងតែភ្លេចថាវាមកទីនេះដើម្បីអ្វីទៅហើយ ប៉ុន្តែវានឹកឃើញឡើងវិញទាំងអស់ពេលដែល ដាំបំប្លែងដី អង្គុយនៅលើកៅអីខ្ពង់ខ្ពស់មួយ រួចសំឡឹងមើលហេរីតាមរយៈតែវត្ថុកណ្តាលខ្សែស្រវឹងរបស់គាត់ឡើងមុត។

ដាំបំប្លែងដីមិនទាន់នឹងបានហាស្តីមួយម៉ាត់ផង ស្រាប់តែទ្វារការិយាល័យបើងរំលឹកឡើងពួកស្រូវភ្នំ ហើយហាហ្គ្រីដសម្រុកចូលមក ភ្នែកគាត់ឡើងព្រៃផ្សៃ រីឯម្នាក់ទឹកករបស់គាត់នៅទីមាមលើក្បាលពណ៌ខ្មៅដ៏ស្រមៃស្រមៃរបស់គាត់ ព្រមទាំងមានមាត់ងាប់យោលទៅយោលមកនៅនឹងដៃគាត់នៅឡើយ។

- មិនមែនជាហេរីទេ សាស្ត្រាចារ្យដាំបំប្លែងដី!- ហាហ្គ្រីដខ្មោចឡើងជាបន្ទាន់។ - ខ្ញុំទើបនឹងនិយាយជាមួយវាប៉ុន្មានវិនាទីមុនពេលដែលក្មេងនោះត្រូវបានគេរកឃើញ វាច្បាស់ជាគ្មានពេលធ្វើទាន់ទេ លោក...

ដាំបំប្លែងដីហៀបនឹងនិយាយហើយ ប៉ុន្តែហាហ្គ្រីដនៅតែបន្តនិយាយបំប៉ាន់បំប៉ោចមិនឈប់ ព្រមទាំងត្រូវត្រវាត់មាន់ងាប់នោះទៅវិញទៅមក បណ្តាលឲ្យជ្រុះស្លាបគ្រប់ទីកន្លែង។

- ...មិនអាចជាវាទេ ទោះជាឲ្យខ្ញុំស្បថចំពោះមុខក្រសួងវេទមន្តក៏ខ្ញុំហ៊ានដែរ...

- ហាហ្គ្រីដ ខ្ញុំ...

- ...លោកចាប់មនុស្សខុសហើយ។ ខ្ញុំដឹងថាហេរីមិនដែល...

- ហាហ្គ្រីដ!- ដាំបំប្លែងដីស្រែកខ្លាំងៗ។ - ខ្ញុំក៏មិនគិតថា ហេរីបានវាយប្រហារមនុស្សទាំងនោះដែរ។

- អូ!- ហាហ្គ្រីដស្រដី មាន់នោះធ្លាក់ខ្នោតមកខាងខ្លួនគាត់វិញ។ - អញ្ចឹងទេអ្នក! ខ្ញុំចាំនៅក្រៅចុះ លោកនាយក។

រួចគាត់ក៏ដើរត្រង់ជើងចេញទៅក្រៅវិញទាំងអៀនខ្មាស។

- លោកមិនគិតថាខ្ញុំមែនរឺ លោកសាស្ត្រាចារ្យ?- ហេរីស្ទរបញ្ជាក់ទាំងមានសង្ឃឹម ខណៈពេលដែលដាំបំប្លែងដីបចោល ឆាមមាន់ចេញពីតុរបស់គាត់។

- ទេ ហេរី ខ្ញុំមិនគិតថាជាឯងទេ- ដាំបំប្លែងដីឆ្លើយ តែមុខរបស់គាត់ប្រែជាស្រងូតស្រងាត់ម្តងទៀត។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅតែត្រូវការនិយាយជាមួយឯងដដែល។

ហេរីរង់ចាំយ៉ាងអន្ទះសា ខណៈពេលដែលដាំបំប្លែងដីកំពុងតែពិចារណាពីវា ម្រាមដៃវែងៗរបស់គាត់ដាក់ផ្តុំចូលគ្នា។

- ហេរី ខ្ញុំត្រូវសួរឯងថា តើឯងមានអ្វីចង់ប្រាប់ខ្ញុំទេ?- គាត់និយាយថ្មីៗ។ - អ្វីក៏បានដែរ។

ហេរីមិនដឹងជាត្រូវនិយាយយ៉ាងម៉េចនោះទេ។ វាគិតដល់មេលហ្វ្រែនយែសថា "ឯងនឹងជាអ្នកបន្ទាប់ហើយ អាព្វកណ្តាមកខ្វក់!" ហើយនិងទឹកថ្នាំបំប្លែងកាយ ដែលកំពុងតែចំអិនដោយល្ងាចលាក់នៅក្នុងបន្ទប់ទឹករបស់ម៉ែននឹង មីតថល។ បន្ទាប់មក វាគិតដល់សំឡេងចម្រើនដែលវាបានឮពីរដង ហើយចាំនូវអ្វីដែលរ៉ុននិយាយថា៖ "ការព្យាបាលដែលគ្មាននរណាទៀតឮបានមិនមែនជាប្រដូលល្អទេ សូម្បីតែនៅក្នុងពិភពវេទមន្តក៏ដោយ។" វាក៏បានគិតផងដែរចំពោះអ្វីដែលអ្នកគ្រប់គ្នាកំពុងតែនិយាយអំពីវា និងសេចក្តីភ័យខ្លាចដែលកាន់តែរាលដាលខ្លាំងឡើងៗថា វាអាចមានជាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយសាឡាហ្សា ស្តីតឺរីន...

- ទេ- ហេរីតប - គ្មានអ្វីទេ លោកសាស្ត្រាចារ្យ។

*

ការវាយប្រហារស្ទួនៗគ្នាទៅលើចាស់ស្ទួន និងនឹកស្ទើរឥតក្បាលបានប្រែក្លាយភាពភ័យខ្លាចក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នឲ្យទៅជាភាពស្ងប់ស្ងៀម។ អ្វីដែលពួកគេចង់ដឹងបំផុតនោះគឺថា តើវាសនារបស់នឹកស្ទើរឥតក្បាលនឹងក្លាយទៅយ៉ាងណា។ មនុស្សម្នាសួរគ្នាទៅវិញ

ទឹកថ្នាំបំប្លែងកាយ

ទៅមកថា តើអ្វីទៅដែលអាចមានលទ្ធភាពនឹងធ្វើរឿងដូច្នោះដាក់ខ្មោចបាន។ តើថាមពលបិសាចអ្វីទៅដែលអាចព្យាបាទរហូតដល់មនុស្សដែលស្លាប់ទៅហើយទៀត? ពួកកូនសិស្សដណ្តើមគ្នាកក់សំបុត្រថតភ្លើងសាលាហុកវ៉ាត ដើម្បីបានទៅផ្ទះនៅថ្ងៃបុណ្យណូអែល។

- ដល់ដំណាក់កាលនេះហើយ ប្រហែលជាសល់តែពួកយើងទេ- រ៉ុនប្រាប់ ហេរី និងហ៊ីម៉ាយអូនី។ - គឺពួកយើង មេលហ្វ្វាយ ក្រុប និងហ្វ្វាយល៍។ ថ្ងៃឈប់សម្រាកនេះមិនដឹងជាសប្បាយយ៉ាងណាទេ។

ក្រុប និងហ្វ្វាយល៍ ដែលតែងតែដើរតាមមេលហ្វ្វាយ ក៏បានចុះឈ្មោះស្នាក់នៅសាលានាថ្ងៃឈប់សម្រាកដែរ។ ប៉ុន្តែហេរីបែរជាត្រេកអរទៅវិញ ដែលមនុស្សជាច្រើនចាកចេញ។ វាស្មើហាត់នឹងឃើញមនុស្សដើរគេចវា ខ្លាចក្រែងតែវាប្រុងនឹងបញ្ចេញចង្កូមព្រោះពិសអញ្ចឹង។ ស្មើហាត់នឹងសំឡេងខ្សឹបខ្សៀវ និងការចង្អុលមករកខ្លួន រាល់ពេលដែលវាទៅកន្លែងណាក៏ដោយ។

ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយ ហ្វ្រែដ និងចចបែរជាយល់ថារឿងនេះគួរឲ្យអស់សំណើចទៅវិញ។ ពួកគេទាំងពីរនាក់បបួលគ្នាដើរហែហមមុខហេរីតាមផ្លូវរៀង ដោយស្រែកក្តែងៗថា៖

- ជៀសចេញ ទាយាទស្តីតិរិះមកដល់ហើយ មែនណា! វេទគុកំណាចកំពុងយាងដល់ហើយ...
- ព្យើរស៊ីមិនឯកភាពចំពោះអាកប្បកិរិយាបែបនេះឡើយ។
- នេះ មិនមែនជារឿងគួរឲ្យលែងសើចទេ- វាស្រដៀងទាំងសោះកក្រោះ។
- អូ! កុំនៅទើសផ្លូវ ព្យើរស៊ី- ហ្វ្រែដសិកសម្តី។ - ហេរីកំពុងតែប្រញាប់។
- មែនហើយ វាកំពុងតែឆ្លៀតពេលទៅបន្ទប់សម្ងាត់ដឹកតែជាមួយអ្នកបម្រើដុះចង្កូមរបស់វា- ចចថែមសម្តី ព្រមទាំងសើចកក្តឹក។

ជិននីក៏មិនយល់ថា នេះគឺជារឿងលេងសើចដែរ។

- អូ! ឈប់ទៅ- នាងទ្រហោយរាល់ពេលដែលហ្វ្រែដសួរហេរីថា តើនឹងចាត់ការនរណាទៀត រឺក៏ពេលដែលចចធ្វើពុតជាបណ្តាញហេរីចេញដោយប្រើកម្រងខ្លឹមសម្បូរដាច់ដំពេលដែលពួកគេជួបគ្នា។

ហេរីមិនប្រកាន់នឹងរឿងនេះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាបែរជាធ្វើឲ្យហេរីមានអារម្មណ៍ល្អឡើងវិញ ដោយដឹងថាយ៉ាងហោចណាស់ក៏មានហ្វ្រែដ និងចច គិតថាទស្សនៈដែលថា វាជាទាយាទស្តីតិរិះគឺជារឿងគួរឲ្យអស់សំណើចណាស់។ ប៉ុន្តែអំពើក្រមិចក្រមើមរបស់ពួកគេបែរជាធ្វើឲ្យ ជ្រាកូ មេលហ្វ្វាយ កាន់តែក្តៅក្រហាយ។ ល្អិតណាដែលវាឃើញពួកគេកំពុងតែលេងសើចដូច្នោះ វាតែងតែធ្វើមុខជូរហ្វ្រែដ។

- គឺព្រោះតែវាចង់ប្រាប់គេឯងថា គឺវាឯនេះទេដែលជាទាយាទស្តីតិរិះពិតៗ- រ៉ុននិយាយធ្វើដូចជាអ្នកចេះដឹង។ - ឯងដឹងស្រាប់ហើយថា វាស្តាប់អ្នកដែលយកឈ្មោះវាណាស់ ហើយឯងបែរជាអ្នកទទួលផលពីអំពើកខ្វក់របស់វាទៅវិញ។

- មិនយូរទេ- ហ៊ីម៉ាយអូនីស្រដៀងទាំងពេញចិត្តពេញថ្លើម។ ទឹកថ្នាំបំប្លែងកាយជិតរួចរាល់ហើយ។ មិនដល់ប៉ុន្មានថ្ងៃទៀតទេពួកយើងនឹងឲ្យវានិយាយការពិតចេញមកជាមិនខាន។

*

នៅទីបំផុត ឆមាសក៏ត្រូវបានបញ្ចប់ ហើយភាពស្ងប់ស្ងាត់ក៏បានជ្រាបចូលមកដល់ ខណៈពេលដែលព្រឹលកំពុងធ្លាក់មកលើតុប្រាសាទ។ ហេរីមានអារម្មណ៍សុខស្រួលជាងសោកសៅ ព្រមទាំងរីករាយផង ដោយសារមានតែវា ហ៊ីម៉ាយអូនី និងបងប្អូនត្រកូលវីស្តីប៉ុណ្ណោះ ដែលនៅគ្រប់គ្រងអគារក្រុមប្រឹក្សាវិទ្យាល័យ។ នេះមានន័យថា ពួកគេអាចលែងល្បែង ផ្តាត់បំផ្ទុះ បានយ៉ាងឡឡា

ទឹកថ្នាំបំបាត់ការយឺតយ៉ាវ

ដោយមិនចាំបាច់ត្រូវខាននរណាឡើយ ម្យ៉ាងទៀតពួកគេអាចហ្វឹកហាត់ការប្រកួតវេទមន្តគ្នាដោយផ្ទាល់ទៀតផង។ ហ្វ្រេដ ចច និង ជីននីបានជ្រើសរើសនៅសាលាជាជាងទៅសួរសុខទុក្ខបីលនៅអេស៊ីប ជាមួយលោក និងអ្នកស្រីវីស្តី។ ពៀរស៊ី ដែលមិនយល់ស្រប តាមអ្វីដែលវាហៅថាអាកប្បកិរិយាកូនក្មេងរបស់ពួកគេ មិនដែលចំនាយពេលទំនេរច្រើននៅក្នុងសាលារួមប្រ្តីហ្វីនដ័រទេ។ វាបាន ប្រាប់ពួកគេយ៉ាងក្មេងក្មាងរួចមកហើយថា វាស្នាក់នៅសាលានាថ្ងៃបុណ្យណូអែល ក៏ព្រោះតែនេះជាកាតព្វកិច្ចរបស់វា ក្នុងឋានៈជា ប្រធានសិស្ស ដើម្បីជួយជ្រោមជ្រែងលោកគ្រូអ្នកគ្រូក្នុងគ្រាលំបាកតែប៉ុណ្ណោះ។

ព្រឹកថ្ងៃបុណ្យណូអែលរះឡើង នាំមកនូវភាពរងាត្រជាក់ និងពណ៌សស្វាច។ ហេរី និងរ៉ុន ដែលនៅតែពីរនាក់គត់ក្នុង សយនដ្ឋានរបស់ពួកគេ ត្រូវបានដាស់ឲ្យភ្ញាក់ឡើងទាំងព្រឹកព្រលឹមដោយហ៊ីម៉ាយអូនី ដែលសម្រុកចូលមក ខ្លួនប្រាណស្លៀកពាក់ រួចរាល់ ព្រមទាំងកាន់អំណោយសម្រាប់ពួកគេមកជាមួយ។

- ភ្ញាក់ឡើង- នាងនិយាយខ្លាំងៗ ហើយទៅទាញរ៉ាំងននចេញពីបង្អួច។
- ហ៊ីម៉ាយអូនី...នាងមិនគួរនៅទីនេះទេ- រ៉ុនស្រដី ដោយយកដៃបាំងភ្នែករបស់វានឹងពន្លឺថ្ងៃ។
- រីករាយថ្ងៃបុណ្យណូអែល- ហ៊ីម៉ាយអូនីនិយាយ ព្រមទាំងបោះអំណោយទៅឲ្យវា។ - ខ្ញុំក្រោកឡើងជិតមួយម៉ោងទៅ ហើយ ឆ្លៀតពេលទៅបន្ថែមស្លាបជរក្នុងទឹកថ្នាំទៀត។ ឥឡូវរួចរាល់ហើយ។

ហេរីក្រោកឡើងភ្លែត ស្វាងទាំងស្រុងតែម្តង។

- ឯងប្រាកដទេ?
- ច្បាស់ណាស់- ហ៊ីម៉ាយអូនីឆ្លើយ ដោយលើកកណ្តុរ ស្តេបបឺរ ចេញ ដើម្បីឲ្យនាងអង្គុយចុះលើតែមគ្រែបង្គោលបួនរបស់ វា។ - ប្រសិនបើពួកយើងសម្រេចថានឹងធ្វើវា គួរតែចាប់ផ្តើមយប់នេះ។

នៅពេលនោះ ហ៊ីដរីកស្រាប់តែហោះចូលមកក្នុងបន្ទប់ ក្នុងចំពុះវាមានពាំកូនកញ្ចប់តូចមួយ។

- សូស្តី- ហេរីស្រដីយ៉ាងរីករាយ ខណៈពេលដែលវាចុះមកទំលើគ្រែរបស់វា - តើឯងមកនិយាយជាមួយខ្ញុំទៀតហើយមែន ទេ?

ហ៊ីដរីកចឹកត្រចៀករបស់វាយ៉ាងថ្មមៗគួរឲ្យស្រឡាញ់ ដែលជាអំណោយដ៏ល្អប្រសើរជាងអំណោយដែលវាយកមកឲ្យ ហេរីទៅទៀត។ អំណោយនោះធ្វើមកពីគ្រួសារឌីស្តី។ ពួកគេបានធ្វើឈើចាក់ធ្មេញមួយឲ្យហេរី ភ្ជាប់ជាមួយសំបុត្រមួយច្បាប់សាក សួរថា តើវាអាចស្នាក់នៅសាលាហុកវ៉ាតនាពេលវិស្សមកាលរដូវក្តៅផងបានដែររឺទេ។

អំណោយថ្ងៃបុណ្យណូអែលផ្សេងៗទៀតរបស់ហេរីល្អប្រសើរជាងនេះឆ្ងាយណាស់។ ហាហ្វ្រីដបានធ្វើឲ្យហេរីនូវ គ្រាប់ សណ្តែកមនោសញ្ជេតនាមួយកំប៉ុងធំ ដែលហេរីសម្រេចចិត្តថា នឹងយកទៅកំដៅភ្លើងមុននឹងញ៉ាំបាន។ រ៉ុនបានឲ្យសៀវភៅមួយ ក្បាលមានចំណងជើងថា *ហោះហើរជាមួយនឹងក្រុមការណ៍* ទៅវា ចំនែកឯហ៊ីម៉ាយអូនីបានទិញស្លាបប៉ាកកាធាមតន្ត្រីដ៏ប្រណិត មួយឲ្យវា។ ហេរីបើកអំណោយចុងក្រោយឃើញអាវរងាទើបនឹងចាក់ដោយផ្ទាល់ដៃថ្មីមួយធ្វើមកពីអ្នកស្រីវីស្តី ហើយនិងនំផ្លែព្រួន។ វាអានកាតជូនពររបស់គាត់ ដោយនឹកខ្មាសខ្លួនឯងចំពោះកំហុសខ្លួន ពេលគិតដល់ឡានរបស់លោកវីស្តី ដែលបាត់មុខរហូតតាំងពី បុកនឹងដើមរ៉ុមភីងរឺឡូចមក ហើយឥឡូវកំពុងរៀបចំគម្រោងធ្វើបំពានច្បាប់សាលាទៀត។

*

គ្មាននរណាអាចទប់ចិត្តមិនត្រេកត្រអាលនឹងពិធីជប់លៀងពេលល្ងាចនាថ្ងៃបុណ្យណូអែលនៅសាលាហុកវ៉ាតបានឡើយ ទោះជា ដឹងថាខ្លួនជិតនឹងត្រូវបង្ខំចិត្តផឹកទឹកថ្នាំបំបាត់ការយឺតយ៉ាវ។

ទឹកថ្នាំបំប្លែងកាយ

សាលធំមើលទៅពិតជាអស្ចារ្យណាស់។ មិនត្រឹមតែមានដើមណូរអស់គ្រប់ដណ្តប់ជោកជាំដោយទឹកកកជាងដប់ពីរដើម ព្រមទាំងខ្សែលំអនៃផ្លែហូលីក្រាស់ៗ គួបផ្សំនឹងដើមបញ្ជើក្អែកខ្លាត់ខ្លាងពេញពិការប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមានព្រីលធម៌មន្តធ្លាក់ចុះពី លើពិការ ផ្តល់នូវភាពកក់ក្តៅ និងស្ងួតទៀតផង។ ដាំបំប្លែងដើមឲ្យពួកគេស្តាប់ចម្រៀងបុណ្យណូរអស់ជាទីពេញចិត្តរបស់គាត់ប៉ុន្មាន បទ ឯហាប្រ៊ីដច្រៀងតាមកាន់តែខ្លាំងឡើងៗរាល់ពេលដែលគាត់ដឹកស្រាលាយពងមាន់មួយកែវហើយ ថែមមួយកែវទៀត។ ពៀរស៊ី ដែលមិនបានដឹងថាប្រូដបានជប់ផ្លាកប្រធានសិស្សរបស់វា កែឈ្មោះទៅជា “មនុស្សឆ្លុត” ចេះតែតាមសួរពួកគេថាតើកំពុងតែសើច អ្វី។ ហេរីមិនទាំងខ្វល់ពី ជ្រាកូ មេលហ្វ្វាយ ដែលកំពុងតែនិយាយបន្តបន្ទាប់ៗពីអាវរងាថ្មីរបស់វានៅឯក្រុម ស្តីតឺរីន នោះផង។ ឲ្យតែឱកាសហុចដល់ មេលហ្វ្វាយច្បាស់ជាទទួលកម្មពៀរសមនឹងអំពើរបស់វា នៅក្នុងពេលតែពីរបីម៉ោងទៀតតែប៉ុណ្ណោះ។

ហេរី និងរ៉ុនញ៉ាបង្ហើយបង្ហែមណូរអស់បានទីបីមិនទាន់ទាំងរួចរាល់ផង ត្រូវហីម៉ាយអូនីអូសចេញទៅក្រៅសាល ដើម្បី ពិគ្រោះបញ្ចប់ផែនការរបស់ពួកគេនាពេលនេះ។

- ពួកយើងនូវត្រូវការចំណែករបស់មនុស្សដែលពួកយើងត្រូវបំប្លែងខ្លួនទៀត- ហីម៉ាយអូនីស្រដីដោយមិនចាំបាច់បត់បែន យូរ ហាក់ដូចជានាងកំពុងបញ្ជាពួកគេឲ្យទៅទិញម្សៅដុសលាងនៅផ្សារទំនើបអញ្ចឹង។ - ហើយជាក់ស្តែងណាស់ ប្រសិនបើពួកឯង អាចយកចំនែកអ្វីមួយពីក្រែប និងហ្គូយល័រតែប្រសើរ។ ពួកគេទាំងពីរជាមិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធនឹងមេលហ្វ្វាយ ដូច្នេះវាពិតជាប្រាប់ពួកគេ គ្រប់យ៉ាង។ ហើយពួកយើងក៏ត្រូវធ្វើយ៉ាងណាកុំឲ្យក្រែប និងហ្គូយល័រពិតប្រាកដចូលមកក្នុងឃើញពួកយើង ពេលដែលពួកយើង កំពុងតែសួរចម្លើយមេលហ្វ្វាយផងដែរ។

- ខ្ញុំបានរៀបចំរាល់អស់ហើយ- នាងបន្តបរិយាយយ៉ាងរលូនឥតអាក់ ដោយគ្មានខ្វល់ពីទឹកមុខស្រឡាញ់កាំងរបស់ហេរី និងរ៉ុនបន្តិចសោះ។ នាងលើកនំស្ករកូឡាពីរដុំធំៗឡើងមក។ - ខ្ញុំបានដាក់ថ្នាំសណ្តែកឲ្យដេកលក់កម្រិតធម្មតានៅក្នុងនំទាំងនេះ។ ពួក ឯងទាំងពីរគ្រាន់តែធ្វើយ៉ាងណាឲ្យក្រែប និងហ្គូយល័រឃើញនំនេះតែប៉ុណ្ណឹងទៅ បានហើយ។ ពួកឯងដឹងស្រាប់ហើយថាពួកគេ ទាំងពីរនាក់នោះល្មោភស៊ីប៉ុណ្ណា។ ពួកគេច្បាស់ជាញ៉ាំនំទាំងនេះជាមិនខាន។ ពេលដែលពួកគេដេកលក់ហើយ ទាញសក់ពួកគេ ប៉ុន្មានសរសៃ ហើយលាក់ខ្លួនពួកគេនៅក្នុងទូដាក់បានឆ្នាំងចុះ។

ហេរី និងរ៉ុនសម្លឹងមើលមុខគ្នាទាំងក៏ន្តរាំង។

- ហីម៉ាយអូនី ខ្ញុំមិនគិតថា...

- ប្រសិនបើមានបញ្ហាអ្វីធ្ងន់ធ្ងរនោះ...

ប៉ុន្តែភ្នែករបស់ ហីម៉ាយអូនី បញ្ចេញពន្លឺភ្លឺភ្លែតយ៉ាងមាំទាំ មិនខុសគ្នាពីភ្នែករបស់អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាលប៉ុន្មាននោះ ទេ។

- ទឹកថ្នាំបំប្លែងកាយនឹងគ្មានបានការអ្វីឡើយប្រសិនបើគ្មានសក់របស់ក្រែប និងហ្គូយល័រ- នាងស្រដីយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ - តើ ពួកឯងទាំងពីរ ~~ចង់~~ស៊ីបង្កុតមេលហ្វ្វាយដែររឺអត់?

- អូ! មិនអីទេ មិនអីទេ- ហេរីតប។ - ប៉ុន្តែចុះចំណែកនាងវិញ? តើនាងចង់ទៅបោចសក់នរណាគេ?

- ខ្ញុំយកបានសក់រួចហើយ!- ហីម៉ាយអូនីខ្មានឡើងយ៉ាងរីករាយ ព្រមទាំងទាញកូនដបតូចមួយចេញពីក្នុងហោប៉ៅរបស់ នាង ហើយបង្ហាញពួកគេនូវសក់មួយសរសៃនៅខាងក្នុងដបនោះ។ - មាននៅចាំ មីលីសិន បាល់ស្រូដ ដែលបានប្រកួតជាមួយខ្ញុំ នៅក្រុមប្រយុទ្ធតាំងដែររឺទេ? នាងបានធ្វើឲ្យជ្រុះសក់មួយសរសៃនេះនៅលើរូបរបស់ខ្ញុំ ពេលដែលនាងព្យាយាមក្រៀមរបស់ខ្ញុំ!

ទឹកថ្នាំបំប្លែងកាយ

ហើយឥឡូវនាងទៅផ្ទះនៅថ្ងៃបុណ្យណូអែលបាត់ហើយ...ដូច្នេះខ្ញុំគ្រាន់តែប្រាប់ពួកគេថាខ្ញុំសម្រេចចិត្តត្រលប់មកវិញតែប៉ុណ្ណឹង គឺ ចប់រឿងទៅហើយ។

នៅពេលដែលហ៊ីម៉ាយអូនីដើរត្រុយទៅពិនិត្យមើលទឹកថ្នាំបំប្លែងកាយម្តងទៀត រ៉ុនបែរមុខមករកហើរ ដោយបង្ហាញទឹកមុខ អាប់អូ។

- តើឯងមានដែលធ្លាប់ឮផែនការណាដែលអាចនឹងថ្លោះឆ្មោយស្ទើរតែគ្រប់ចំនុចយ៉ាងនេះរឺទេ?

*

ប៉ុន្តែហើរ និងរ៉ុនបែរជាភ្នាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ពេលដែលជំហានទីមួយដំណើរការបានយ៉ាងរលូន ដូចហ៊ីម៉ាយអូនីបានប្រាប់មែន។ ពួកគេលបពូននៅច្រកចេញសាលក្រោយពីផឹកតែណូអែលហើយ រង់ចាំក្រែប និងហ្គុយល៍ ដែលកំពុងអង្គុយតែពីរនាក់នៅតុស្តីតឺរីន ញាត់ម្ហូបអាហារទាំងបួនដុំចូលមាត់ព្រមៗគ្នា។ នៅពេលដែលពួកគេឃើញ ក្រែប និងហ្គុយល៍ដើរចេញពីសាលធំ ពួកគេរត់ទៅពូន យ៉ាងលឿនពីក្រោយរូបអារក្រោះនៅជិតមាត់ទ្វារ។

- ចាំមើលតើឯងធាត់ប៉ុណ្ណាទើបឈប់?- រ៉ុនខ្សឹបយ៉ាងអណ្តែតអណ្តូង ខណៈពេលដែលក្រែប និងហ្គុយល៍ចង្អុលប្រាប់ ហ្គុយល៍យ៉ាងសោមនស្ស រួចទៅលើកនំទាំងនោះឡើង។ ពួកគេញាត់នំទាំងមូលចូលក្នុងមាត់ទាំងញញឹមស្មើស្មាញយ៉ាងល្ងង់ ខ្មៅ។ ពួកគេទាំងពីរនាក់ទំពាយ៉ាងរីករាយមួយសន្ទុះ ទឹកមុខពួកគេដូចជាទទួលបានជ័យជំនះអ្វីមួយអញ្ចឹង។ បន្ទាប់មក ពួកគេ ទាំងពីរក៏ផ្លាស់ក្រោយទៅលើលើកម្រាលឥដ្ឋ ដោយគ្មានប្រែប្រួលទឹកមុខបន្តិចសោះ។

អ្វីដែលយ៉ាប់ជាងគេនោះគឺ ការយកខ្លួនពួកគេទៅលាក់ក្នុងទូដាក់បានឆ្នាំងនៅទល់មុខសាល។ ពេលដែលដាក់ខ្លួនប្រាណ គេទាំងពីរនាក់ឲ្យស្រួលបូលក្នុងចំណោមធុងទឹក និងក្រណាត់ជូតហើយនោះ ហើរបានសក់ពីរបីសរសៃដែលលយចេញលើថ្ងាស របស់ហ្គុយល៍ ចំនែករ៉ុនទាញយកសក់ក្រែបជាច្រើនសរសៃ។ ពួកគេក៏បានលួចយកស្បែកជើងរបស់ក្រែប និងហ្គុយល៍ដែរ ពីព្រោះ ថាស្បែកជើងរបស់ពួកគេមិនត្រូវនឹងទំហំជើងរបស់ក្រែប និងហ្គុយល៍ឡើយ។ ក្រោយមក គេទាំងពីរនាក់ ក៏ប្រញាប់រត់ឡើងសំដៅ បន្ទប់ទឹករបស់ ម៉ុននឹង មីតថល ទាំងមិនទាន់បាត់ភ្នាក់ផ្អើលចំពោះទង្វើរបស់ពួកគេនៅឡើយ។

ពួកគេមើលស្ទើរតែមិនឃើញ ដោយសារតែផ្សែងខ្មៅហុយចេញពីបន្ទប់ ដែលហ៊ីម៉ាយអូនីកំពុងតែកូរថ្លាង។ ហើរ និងរ៉ុន ទាញរូបរបស់ពួកគេគ្របមុខ រួចគោះទ្វារតិចៗ។

- ហ៊ីម៉ាយអូនី?

ពួកគេឮសំឡេងចាក់សោ រួចឃើញហ៊ីម៉ាយអូនីចេញមក ទឹកមុខពោរពេញដោយភាពស្រស់ថ្លា និងភាពអន្ទះសា។ ពួកគេ ឮសំឡេងត្រុកៗនៃទឹកថ្នាំខាប់ ដែលកំពុងបែកពពុះ។ កែវតូចៗបីត្រូវបានដាក់រួចជាស្រេចនៅលើកៅអីបង្គន់។

- តើពួកឯងយកបានទេ?- ហ៊ីម៉ាយអូនីសួរទាំងមិនចង់ដកដង្ហើម។

ហើរវិបង្ហាញសក់ហ្គុយល៍ទៅនាង។

- ល្អ។ ហើយខ្ញុំក៏បានលួចយករូបទំនេរប៉ុន្មានសំរាប់ចេញពីកន្លែងបោកគក់ផងដែរ- ហ៊ីម៉ាយអូនីស្រដី ព្រមទាំងលើក បង្ហាញបង្វែចតូចមួយ។ - ពួកឯងនឹងត្រូវការរូបធំជាងប្តឹងពេលដែលប្រែរូបជាក្រែប និងហ្គុយល៍។

ពួកគេទាំងពីរនាក់សំឡឹងមើលទៅថ្លាង។ ដល់ពេលមើលឲ្យជិតទៅ ទឹកថ្នាំនោះហាក់ដូចជាកំខ្មៅដ៏ខាប់មួយ ដែលកំពុង ចេញពពុះយឺតៗ។

ទឹកថ្នាំបំបាត់ការយ

- ខ្ញុំប្រាកដក្នុងចិត្តណាស់ថាបានធ្វើអ្វីៗត្រឹមត្រូវអស់ហើយ- ហើយម៉ាយអូនីនិយាយ តែនៅឆ្លៀតអានទំព័រកំណត់ចំណាំនៃសៀវភៅ ឱសថមានអានុភាពខ្លាំងក្លាបំផុត ឡើងវិញម្តងទៀត ហាក់មិនទុកចិត្ត។ - បើតាមសៀវភៅនិយាយគួរតែ ... ពេលដែលយើងដឹកវាហើយ យើងនឹងមានពេលមួយម៉ោងពេញមុននឹងប្រែមករូបដើមវិញ។

- ឥឡូវប្រុងធ្វើយ៉ាងម៉េច?- រ៉ុនខ្សឹបសួរ។
- ពួកយើងនឹងចាក់ទឹកថ្នាំបីកែវ ហើយដាក់សក់ចូល។

ហើយម៉ាយអូនីដួសទឹកថ្នាំដាក់ទៅក្នុងកែវនីមួយៗ។ បន្ទាប់មក នាងរលាក់ឲ្យសក់របស់មីលីសិន បាល់ស្រូដ្យុដ្យុក់ចេញពីដបចូលទៅក្នុងកែវទីមួយ ទាំងដៃញ័រទទ្រើក។

ទឹកថ្នាំនោះបន្លឺសួរស៊ីៗយ៉ាងខ្លាំងប្រៀបបាននឹងកំសៀវកំពុងពុះ រួចក៏បែកពុះជាច្រើន។ មួយវិនាទីក្រោយមក វាក៏ប្រែទៅជារាងពណ៌លឿង គួរឲ្យចងក្អង។

- អិក...ជាតិមីលីសិន បាល់ស្រូដ្យុដ្យុ រ៉ុននិយាយ ដោយសំឡឹងមើលវាបែបស្អប់ខ្ពើម។ - ហ៊ានភ្នាលថាច្បាស់ជាមានរសជាតិគួរឲ្យឆ្លើមណាស់។

- ដាក់របស់ឯងទៅ អញ្ជឹង- ហើយម៉ាយអូនីពោល។

ហេរីទំលាក់សក់របស់ហ្គុយល៍ទៅក្នុងកែវកណ្តាល ឯរ៉ុនដាក់សក់របស់ក្រេបទៅក្នុងកែវចុងក្រោយ។ កែវទាំងពីរបន្លឺសួរស៊ីៗ ហើយក៏បែកពុះ៖ កែវដាក់សក់ហ្គុយល៍ប្រែទៅជាពណ៌កាតិស្រឡៃ ចំណែកឯកែវដាក់សក់ក្រេបវិញពណ៌ខ្មៅ លាយត្នោតចាស់។

- ឈប់សិន- ហេរីបន្លឺឡើង ពេលដែលរ៉ុន និងហើយម៉ាយអូនីឈោងយកកែវរបស់ពួកគេ។ - យល់ល្អ ពួកយើងមិនគួរដឹកនៅទីនេះទាំងអស់គ្នាទេ ពេលដែលពួកយើងប្រែរូបទៅជាក្រេប និងហ្គុយល៍ សំលៀកបំពាក់ពួកយើងនឹងមិនល្អមួយខ្លះទៀតទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្លួនរបស់មីលីសិន បាល់ស្រូដ្យុដ្យុក៏មិនជាតូចប៉ុន្មានដែរ។

- គំនិតល្អ- រ៉ុនឯកភាព ព្រមទាំងចាក់បើកសោ។ - ពួកយើងនឹងទៅបន្ទប់ដោយឡែកៗពីគ្នា។
- ហេរីចូលទៅក្នុងបន្ទប់កណ្តាល ដោយប្រយ័ត្នប្រយែងមិនឲ្យធ្លាក់ទឹកថ្នាំនោះសូម្បីតែមួយតំនក់។
- រួចហើយរឺនៅ?- វាស្រែកសួរ។
- រួចហើយ- សំឡេងរ៉ុន និងហើយម៉ាយអូនីបន្លឺឡើងព្រមៗគ្នា។
- មួយ...ពីរ...បី...

ហេរីច្របាច់ចម្លោះខ្លួន រួចបញ្ជូនទឹកថ្នាំចូលទៅក្នុងមាត់អស់តែក្នុងពីរក្តីក។ វាមានរសជាតិដូចស្ពៃខ្លោចអញ្ជឹង។

ក្សិណនោះ សរីរាង្គខាងក្នុងខ្លួនវាចាប់ផ្តើមរលួយហាក់ដូចជាវាទើបនឹងលេបពស់ចូលទាំងរស់ដូច្នោះដែរ។ វាអានទៅមុខចងក្អងបន្តិចអត់បន្តិច បន្ទាប់មកអារម្មណ៍ដូចភ្លើងឆេះមួយបានរាលដាលយ៉ាងរហ័សពីក្នុងពោះរបស់វារហូតដល់ចុងម្រាមដៃម្រាមជើង។ បន្ទាប់មក វាក៏ដួលជើងបួនលើកម្រាលតដួ ហើយក៏មានអារម្មណ៍ដូចកំពុងតែរលាយ ពោលគឺហាក់ដូចជាស្បែកពេញទាំងខ្លួនប្រាណរបស់វាបែកពុះដូចជាក្រមួនត្រូវក្តៅ រីឯដៃទាំងគូរបស់វាចាប់ផ្តើមលូតវែង ម្រាមដៃកាន់តែប៉ោងឡើងៗ ក្រចកកាន់តែវែងទៅៗ ថែមទាំងក្រញវែងចាប់ផ្តើមប៉ោងធំដូចប៊ូឡុង។ ស្មារបស់វាលាតសន្ធឹងយ៉ាងចុកដូង ចំនែកឯការឈឺស្បែកនៅលើថ្ងាសរបស់វានាំឲ្យវាដឹងថា សក់កំពុងតែលូតចុះមកត្រឹមចិញ្ចើមរបស់វា។ អាវុំរបស់វាត្រូវរំហែក ខណៈពេលដែលទ្រូងរបស់វារីកធំឡើង

ទឹកដ្ឋានបំបែកកាយ

ដូចផងឈើផ្ទះវណ្ណៗ ជើងរបស់វាកំពុងតែឈឺចាប់ដោយសារស្បែកជើងតូចពេក។ ជើងវាប្រហែលជាធំជាងស្បែកជើងបួនដងឯនោះ...

អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងត្រូវបានបញ្ចប់យ៉ាងឆាប់រហ័ស ដូចកាលដែលវាកើតឡើងអញ្ចឹងដែរ។ ហេរីផ្ទុំបំបែកចុះលើកម្រាលថ្មត្រជាក់ស្រប ស្តាប់សូរយំអ្វីមិនចេះឈប់របស់មិត្តចលនៅបង្គន់បន្ទប់ចុងក្រោយគេ។ វាជាក់ស្តែកជើងរបស់វាចេញទាំងទើសទែងហើយក្រោកឈរឡើង។ អញ្ចឹង នេះហើយគឺជាអារម្មណ៍ដែលបានធ្វើជា ហ្វូយល៍។ វាទាញរូបចាស់របស់វាចេញ ដែលខើចប្រមាណជាងសាមសិបសង់ទីម៉ែតពីកែងជើងរបស់វា ទាំងដៃញញឹញញើនៅឡើយ រួចស្លៀករូបបម្រុង ហើយពាក់ស្បែកជើងរាងដូចទូករបស់ហ្វូយល៍។ វាឈោងទៅបោសសក់ចេញពីភ្នែករបស់វា តែប៉ះសក់រឹងដូចដែកលួស ធ្លាក់ត្រឹមថ្ងាសរបស់វា។ បន្ទាប់មក វាចាប់អារម្មណ៍ថាជីវិតរបស់វាកំពុងតែធ្វើឲ្យភ្នែករបស់វាស្រអាប់ ពីព្រោះថាជាក់ស្តែងណាស់ ហ្វូយល៍មិនពាក់ជីវិតទេ។ វាក៏ដោះជីវិតចេញ ហើយស្រែកសួរ៖

- ឯងទាំងពីរមិនអីទេ? - សំឡេងស្តុកៗរបស់ហ្វូយល៍បន្តិចចេញពីមាត់របស់វា។
- មិនអីទេ- សំឡេងគ្រហឹមរបស់ក្រុមបន្តិចឡើងពីបន្ទប់ខាងស្តាំ។

ហេរីបើកសោទ្វារ ហើយដើរទៅឈរពីមុខកញ្ចក់ដែលប្រេះ។ ហ្វូយល៍សំឡឹងមើលមកវាវិញតាមរយៈកែវភ្នែករូងខ្នងទៅក្នុងដំអូអាប។ ហេរីអះត្រចៀករបស់វា។ ហ្វូយល៍ក៏ធ្វើតាមដែរ។

ទ្វារបន្ទប់រ៉ុនបើកឡើង។ ពួកគេសម្លឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅមក។ ក្រៅពីទឹកមុខស្លេកស្លាំង និងស្រឡាំងកាំងរបស់វា រ៉ុនមើលទៅគ្មានខុសអ្វីពីក្រុមបន្តិចឡើយ តាំងពីសក់កាត់ដូចផងពូឱញ រហូតដល់ដៃដូចស្វាឱ។

- នេះពិតជាមិនគួរឲ្យជឿទេ- រ៉ុនស្រដី ដោយខិតទៅជិតកញ្ចក់ ហើយយកដៃចាក់ច្រមុះកំពិតរបស់ក្រុម។ - ពិតជាមិនគួរឲ្យជឿទេ។

- គួរតែដល់ពេលត្រូវទៅហើយ- ហេរីនិយាយ ព្រមទាំងដោះនាឡិកាដែលកំពុងតែរឹតតឹងលើកដៃដ៏ក្រាស់របស់ហ្វូយល៍។ - ពួកយើងត្រូវរកមើលថាតើសាលារូបរបស់ក្រុមស្តីពីនរណាទៀត ខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងមានមនុស្សឲ្យដើរតាមចុះ...

រ៉ុន ដែលកំពុងតែសំឡឹងមើលហេរី បន្តិចឡើងថា៖

- ឯងដឹងទេថា វាចម្លែកណាស់ដែលឃើញហ្វូយល៍ ចេះភិតដូច្នោះ- វាដំឡើងទៅលើទ្វាររបស់ប៊ីម៉ាយអូនី។ - ឆាប់ឡើង ពួកយើងត្រូវទៅហើយ...

- សំឡេងដ៏ស្រួយមួយឆ្លើយមកវិញ៖ - ខ្ញុំ...ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមិនចង់ទៅទេ។ ពួកយើងទៅចុះ មិនបាច់ចាំខ្ញុំទេ។
  - ប៊ីម៉ាយអូនី ពួកយើងដឹងថា មីលីសិន បាល់ស្រូដ មានរូបរាងអាក្រក់ហើយ តែគ្មាននរណានឹងដឹងថាជាឯងនោះទេ។
  - ទេ...ខ្ញុំនិយាយមែនណា...ខ្ញុំមិនទៅទេ។ ពួកឯងពីរនាក់ប្រញាប់ឡើង កុំនៅខ្លះខ្លាយពេលវេលាទៀត។
- ហេរីសម្លឹងមើលមករ៉ុន ទាំងមិនយល់។
- ធ្វើមុខអញ្ចឹងទៅរាងដូចហ្វូយល៍បន្តិច- រ៉ុនពោល។ - វាតែងតែធ្វើមុខអញ្ចឹងឯង ឲ្យតែពេលណាគ្រួសារសំណួរវា។
  - ប៊ីម៉ាយអូនី ឯងមិនអីទេ? - ហេរីស្រែកសួរ។
  - មិនអីទេ...ខ្ញុំមិនអីទេ...ទៅចុះ...

ហេរី មើលនាឡិការបស់វា។ ប្រាំនាទីក្នុងហុកសិបនាទីដ៏មានតម្លៃរបស់ពួកគេបានកន្លងផុតបាត់ទៅហើយ។

- ពួកយើងនឹងជួបឯងនៅទីនេះវិញ បានទេ? - វាស្រដី។

ទឹកខ្លាំងស្រែកកាយ

ហេរី និងរ៉ុនបើកទ្វារបន្ទប់ទឹកយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន រួចពិនិត្យមើលថាមាននរណានៅជុំវិញរឺទេ ហើយក៏ចេញដំណើរ។

- កុំយោលដៃឯងអ៊ីចឹង- ហេរីខ្សឹបប្រាប់រ៉ុន។
- យ៉ាងម៉េច?
- ក្រុបកាន់ដែររាងរឹងក្តឹងណា...
- ធ្វើអញ្ចេះយ៉ាងម៉េចដែរ?
- បាន ប៉ុណ្ណឹងគ្រាន់បើ។

ពួកគេដើរចុះជណ្តើរថ្លើមថ្ម។ អ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើពេលនេះគឺរកសិស្សស្តីពីរឿងម្នាក់ ដើម្បីអាចឲ្យពួកគេដើរតាមទៅកាន់សាលារួមក្រុមស្តីពីរឿង ប៉ុន្តែដូចជាគ្មានឃើញនរណាម្នាក់នៅជុំវិញសោះ។

- មានយោបល់អ្វីទេ?- ហេរីសួរតិចៗ។
  - សិស្សស្តីពីរឿងតែងតែឡើងមកញុំាអាហារពេលព្រឹកពីទីនោះ- រ៉ុនតប ដោយងក់ក្បាលទៅកាន់ច្រកចូលបន្ទប់ងងឹត។ វានិយាយមិនទាន់ផុតពីមាត់ផង ស្រាប់តែមានក្មេងស្រីម្នាក់សក់ក្រញាញ់វែង ដើរចេញពីច្រកចូលនោះ។
  - អត់ទោស- រ៉ុននិយាយ ព្រមទាំងដើររូសរាន់ទៅរកនាង - ពួកយើងរង្វេងជួរទៅសាលារួមរបស់ពួកយើងបាត់ទៅហើយ។
  - ឯងនិយាយថាម៉េច?- ក្មេងស្រីនោះនិយាយទាំងមិនទន់ភ្លន់។ - សាលារួមរបស់ពួកយើង? ខ្ញុំជាសិស្សវារីនក្លាហូទេតើ។
- នាងក៏ដើរចេញទៅ ទាំងសំឡឹងមើលមកពួកគេបែបសង្ស័យ។

ហេរី និងរ៉ុនប្រញាប់ប្រញាល់រត់ចុះជណ្តើរថ្មទៅក្នុងស្បែកអន្ទការ។ ស្នូរជើងរបស់ពួកគេលាន់ឡើងខ្លាំងៗខុសពីធម្មតា ពេលដែលជើងក្រប និងហ្វូយល់ជាន់លើកម្រាលឥដ្ឋម្តងៗ។ បេសកកម្មនេះមិនងាយស្រួលដូចដែលពួកគេគិតនោះទេ។

ច្រកផ្លូវខ្លាត់ខ្លាងគ្មានមនុស្សដើរទេ។ ពួកគេដើរកាន់តែជ្រៅទៅៗនៅក្រោមសាលា ភ្នែកចេះតែពិនិត្យមើលនាឡិកាពួកគេជាញឹកញយ ដើម្បីឲ្យដឹងថាពួកគេនៅសល់ពេលប៉ុន្មានទៀត។ ដប់ប្រាំនាទីក្រោយមក ពេលដែលពួកគេកំពុងតែអស់សង្ឃឹម ស្រាប់តែឮសំឡេងអ្វីមួយធ្វើដំណើរមកនៅខាងមុខ។

- ហា!- រ៉ុនខ្មាច់ឡើងយ៉ាងរំភើប។ - ឃើញម្នាក់ហើយ!

ម្នាក់នោះកំពុងតែចេញពីបន្ទប់មួយនៅម្ខាង។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលពួកគេខិតទៅជិត ស្រាប់តែធ្លាក់ថ្លើមក្នុងតែម្តង។ គេមិនមែនជាសិស្សស្តីពីរឿងទេ គឺពៀរស៊ី។

- តើឯងមកធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?- រ៉ុនសួររបបភ្ញាក់ផ្អើល។
- ពៀរស៊ីស្រាប់តែក្តៅឆេះតែម្តង។
- វា- វាបន្តិឡើងយ៉ាងដាច់ម៉ាត់។ - មិនមែនជាជឿងរបស់ឯងនោះទេ។ ឯងឈ្មោះក្រប មែនទេ?
- អី...អូ! គឺយើងហ្នឹងហើយ- រ៉ុនតប។
- ម៉េចក៏មិនទៅសយនដ្ឋាន- ពៀរស៊ីស្រដីយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ - គ្មានសុវត្ថិភាពទេ ដែលដើរជុំវិញផ្លូវរបៀងងងឹតៗនៅពេលអាសន្នបែបនេះ។

- ចុះឯងម៉េចមិនថាផង- រ៉ុនសិកសម្តី។
- ខ្ញុំ- ពៀរស៊ីតប ថែមទាំងតម្រង់ខ្លួនឲ្យត្រង់ - គឺជាប្រធានសិស្ស។ គ្មានអ្វីអាចវាយប្រហារខ្ញុំបានទេ។

ទឹកដ្ឋានបំបែកកាយ

សំឡេងមួយទៀតស្រាប់តែបន្តឡើងពីក្រោយហើរី និងរ៉ុន។ ជ្រាកូ មេលហ្វ្វីយកំពុងតែដើរសំដៅមករកពួកគេ។ នេះជាលើកដំបូងហើយក្នុងជីវិតវា ដែលហើរីសប្បាយចិត្តនឹងបានជួបមេលហ្វ្វីយ។

- ពួកឯងនៅទីនេះសោះ- វានិយាយយឺតៗបែបខ្លិល ព្រមទាំងចោលក្រសែភ្នែកមកពួកគេ។ - តើពួកឯងទាំងពីរនាក់កំពុងតែល្មោកស៊ីនៅក្នុងសាលធំពេញមួយយប់នេះទេ? ខ្ញុំខំតែតាមរកពួកឯង។ ខ្ញុំចង់បង្ហាញឯងនូវអ្វីមួយគួរឲ្យអស់សំណើចខ្លាំងណាស់។

មេលហ្វ្វីយក្រឡេកមើលព្យែរស៊ីមិនដាក់ភ្នែក។

- ហើយចុះឯងកំពុងតែធ្វើអ្វីនៅខាងក្រោមនេះ វីស្ទី?- វាញញឹមបែបចំអក។

ព្យែរស៊ីចាប់ផ្តើមក្តៅក្រហាយ។

- ឯងត្រូវតែចេះគោរពឋានៈប្រធានសិស្សបន្តិចផង!- វាបន្តិឡើង។ - ខ្ញុំមិនចូលចិត្តឥរិយាបថរបស់ឯងឡើយ!

មេលហ្វ្វីយសើចចំអក ហើយធ្វើសញ្ញាឲ្យហើរី និងរ៉ុនទៅតាមវា។ ហើរីស្ទើរតែភ្លាត់មាត់និយាយពាក្យសុំទោសដាក់ព្យែរស៊ីបាត់ទៅហើយ កុំតែទប់ខ្លួនទាន់។ វា និងរ៉ុនប្រញាប់ដើរតាមពីក្រោយមេលហ្វ្វីយជាប់។ ពេលដែលពួកគេបត់ចូលច្រកផ្លូវមួយទៀត មេលហ្វ្វីយនិយាយថា៖

- អា ភីតធំ វីស្ទី ស្ទីតនោះ...

- គឺព្យែរស៊ីទេ- រ៉ុននិយាយកែតម្រូវវាដោយស្វ័យប្រវត្តិ។

- ស្ទីក៏ស្ទីទៅ- មេលហ្វ្វីយតប។ - ខ្ញុំកត់សម្គាល់ឃើញថា វាកំពុងតែធ្វើអ្វីលប្បច្រើនដងណាស់ថ្មីៗនេះ។ ហើយខ្ញុំហ៊ានភ្នាលថាវាកំពុងតែចង់ធ្វើអ្វី។ វាច្បាស់ជាគិតថា នឹងចាប់មាយាទស្ទីតីនដោយខ្លួនឯងហើយ មើលទៅ។

វាសើចបែបមើលងាយបន្តិច។ ទឹកមុខហើរី និងរ៉ុនចាប់ផ្តើមរំភើបឡើង។

មេលហ្វ្វីយបង្អាក់ដំណើរនៅជិតជញ្ជាំងថ្មសើមទទេដ៏ទូលាយមួយ។

- តើពាក្យសម្ងាត់ថ្មីនោះស្ទីតេអញ្ចេះ?- វាសួរទៅហើរី។

- អី...- ហើរីស្រងើយ។

- អូ! ត្រូវហើយ...ឈាមសុទ្ធ!- មេលហ្វ្វីយឧទានឡើង ដោយមិនស្តាប់ឡើយ ហើយទ្វារថ្មមួយដែលកប់ក្នុងជញ្ជាំងក៏រើកឡើង។ មេលហ្វ្វីយដើរចូលទៅក្នុង ដោយមានហើរី និងរ៉ុនតាមប្រកិតពីក្រោយ។

សាលរួមស្ទីតីនគឺជាបន្ទប់ក្រោមដីវែងមួយ ដែលមានជញ្ជាំងថ្ម និងពិភានគ្រើមៗ គួបផ្សំនឹងចង្កៀងពណ៌បៃតងដាក់ព្យួរលើច្រវាក់។ ភ្លើងកំពុងតែខ្ចាតផ្កាភ្លើងប្រៃស នៅពីក្រោមធ្នើរចង្រ្កានកំដៅពីមុខពួកគេដែលមានឆ្នាក់ក្បាច់យ៉ាងល្អប្រណីត ហើយមានសិស្ស ស្ទីតីន ជាច្រើននាក់កំពុងតែអង្គុយជុំវិញភ្នាក់ភ្លើងនោះលើកៅអីឆ្នាក់ ចោលស្រមោលមកលើកម្រាលឥដ្ឋ។

- ចាំនៅទីនេះហើយ- មេលហ្វ្វីយនិយាយប្រាប់ហើរី និងរ៉ុន ព្រមទាំងឲ្យសញ្ញាឲ្យពួកគេអង្គុយលើកៅអីមួយគូដាក់នៅឆ្ងាយពីភ្នាក់ភ្លើង។ - ចាំខ្ញុំទៅយកវា...ប៉ារបស់ខ្ញុំទើបតែផ្ញើមក...

ដោយឆ្ងល់មិនដឹងជា មេលហ្វ្វីយ នឹងបង្ហាញអ្វីប្រាប់ពួកគេ ហើរី និងរ៉ុនក៏អង្គុយចុះ និងធ្វើចិត្តឲ្យដូចជានៅផ្ទះខ្លួនឯង។

មួយនាទីក្រោយមក មេលហ្វ្វីយត្រឡប់មកវិញ ដោយមានកាន់ក្នុងដៃនូវអ្វីម្យ៉ាងដូចជាក្រដាសកាត់ចេញពីកៅសែត។ វាព្រុក្រដាសនោះទៅដាក់ពីក្រោយច្រមុះរបស់រ៉ុន។

- ឯងមើលហើយច្បាស់ជាសើចចុកពោះមិនខាន- វានិយាយ។

ទឹកដ្ឋានបំបែកកាយ

ហេរីឃើញភ្នែករបស់រ៉ូនបើកធំៗបែបភ័ន្តកាំង។ វាអានក្រដាសនោះយ៉ាងហ័សហ័ន រួចសើចទាំងបង្ខំចិត្ត ហើយហុចទៅឲ្យហេរី។

ក្រដាសនោះត្រូវបានកាត់ចេញពី សារព័ត៌មានវេទគូ ហើយក្នុងនោះសរសេរថា៖

ការស៊ើបអង្កេតនៅក្រសួងវេទមន្ត

អស់សី វីស្តី ដែលជានាយកផ្នែកការិយាល័យ ការប្រើប្រាស់របស់របរពួកលោកិយមិនត្រឹមត្រូវ ថ្ងៃនេះត្រូវបានគេដាក់ពិន័យចំនួនហាសិបហ្គាលឡានពីបទដាក់មន្តអាគមទៅលើឡានពួកលោកិយ។

លោក លូស៊ីស មេលហ្វ័យ ដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងសាលាវេទមន្ត ហុកវ៉ាត ដែលជាទីកន្លែងដែលឡានវេទមន្តនោះបានក្រឡាប់ថ្មីនេះ ថ្ងៃនេះបានស្នើឲ្យលោកវីស្តីចុះចេញពីតំណែង។

“វីស្តីពិតជាធ្វើឲ្យក្រសួងអាប់អោនមុខមាត់ណាស់” លោកមេលហ្វ័យប្រាប់អ្នកយកការណ៍។ “គេពិតជាមិនសក្តិសមក្នុងការពង្រឹងច្បាប់របស់យើងនោះទេ ហើយយុទ្ធនាការការពារពួកលោកិយដ៏គ្មានបានការរបស់គេគួរតែបញ្ឈប់ភ្លាមទៅ។

លោកវីស្តីមិនអាចទាក់ទងផ្តល់យោបល់បាននោះទេ ប៉ុន្តែប្រពន្ធរបស់គាត់បានប្រាប់អ្នករាយការណ៍ថាឲ្យចេញទៅឲ្យឆ្ងាយ បើមិនអញ្ជឹងទេគាត់នឹងព្រលែងប្រែតប្រចាំគ្រួសារដេញខាំពួកគេមិនខាន។

- យ៉ាងម៉េច?- មេលហ្វ័យសួរទាំងមិនអត់ធ្មត់ ខណៈពេលដែលហេរីហុចក្រដាសនោះមកឲ្យវាវិញ។ - ឯងមិនយល់ថាគួរឲ្យចង់សើចទេរឺ?

- ហា ហា- ហេរីស្រដៀងយ៉ាងស្រដូតស្រដាត់។

- ប្រសិនបើ អស់សី វីស្តី ស្រឡាញ់ពួកលោកិយខ្លាំងយ៉ាងនេះ គេគួរតែកាច់ចង្ហើឲ្យបាក់ជាពីរ ហើយរត់ទៅរស់នៅជាមួយពួកអស់ទាំងនោះតែម្តងទៅ- មេលហ្វ័យនិយាយចំអក។ - បើមើលពីអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេ ច្បាស់ជាមិនដឹងថាត្រកូលវីស្តីនោះជាអ្នកមានឈាមជ័រសុទ្ធឡើយ។

មុខរបស់រ៉ូន...រីកក្រែប កំពុងតែពុះពោរដោយកំហឹង។

- ឯងកើតស្អីហ្នឹង ក្រែប?- មេលហ្វ័យនិយាយម៉ាត់ៗ។

- ឈឺពោះ- រ៉ូនឆ្លើយរាងគ្រលៗ។

- បើអញ្ជឹង ឆាប់ទៅគិលានដ្ឋានចុះ ហើយធ្វើពីរបីជើងសម្រាប់អាព្វកលាមកខ្វក់ទាំងអស់នោះផង- មេលហ្វ័យស្រដៀងទាំងសើចចំអកឡើយ។ - ឯងដឹងទេ ខ្ញុំពិតជាភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែល សារព័ត៌មានវេទគូ មិនទាន់ចុះផ្សាយពីការវាយប្រហារអស់នេះនៅឡើយ- វានិយាយបន្តមួយៗ។ - ខ្ញុំគិតថាគាដំបំលដំរំកំពុងតែព្យាយាមលាក់ការណ៍ហើយ។ បើរឿងនេះមិនឈប់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះទេ គាត់ច្បាស់ជាត្រូវវេចបង្វេចជាមិនខាន។ ប៉ាតែងតែនិយាយថា ដំបំលដំរំគឺជារឿងដ៏អាក្រក់បំផុតដែលធ្លាប់កើតមានឡើង

ទឹកភ្នំបំបែកកាយ

នៅទីកន្លែងនេះ។ គាត់ស្រឡាញ់ពួកកើតពីពួកលោកិយ។ នាយកដែលមានសុភវិនិច្ឆ័យម្នាក់ច្បាស់ជាមិនឲ្យអាស័គម ត្រីវី ចូលមក រៀនឡើយ។

មេលហ្វ្វាយលើកដៃឡើងធ្វើជាថតរូប ហើយនិយាយគ្រាប់តាមខ្លួនបេះបិទ តែឃោរឃៅជាងហ្នឹងទៅទៀត៖

- ជោតធំ ខ្ញុំថតរូបឯងបានទេ ជោតធំ? ខ្ញុំសុំហត្ថលេខាឯងបានទេ? ឲ្យខ្ញុំសូមលិខិតស្បែកជើងឯងបានទេ ជោតធំ?
វាទម្លាក់ដៃចុះវិញ ហើយសម្លឹងមើលហេវី និងរ៉ុន។

- ហើយចុះពីរនាក់ឯងយ៉ាងម៉េចហ្នឹងថ្ងៃនេះ?

ស្ថានការណ៍កំពុងតែរីករវ ហេវី និងរ៉ុនក៏បង្ខំខ្លួនឯងឲ្យសើចចេញមក ប៉ុន្តែមេលហ្វ្វាយហាក់ដូចជាសប្បាយចិត្តឡើងវិញ។ ប្រហែលជាមកពីក្រែប និងហ្វ្វាយល័រមែងយល់ដឹងរឿងរ៉ាវយឺតយ៉ាវហើយ។

- ទេវៈជោតធំ មិត្តសម្លាញ់របស់ពួកឈាមកខ្វក់- មេលហ្វ្វាយស្រដៀងយឺតៗ។ - វានោះហើយជាមនុស្សម្នាក់ទៀត ដែលគ្មាន អាម្មណ៍ដូចវេទគុអ៊ុបន្តិចសោះ បើមិនអញ្ចឹងវាច្បាស់ជាមិនដើរហើរជាមួយនាងឈាមកខ្វក់ប្រ្រួនជើរ ដែលប៊ុនវាយប្រកានោះទេ។ ហើយមនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាគិតថា វាជាទាយាទស្ម័គ្រនិរទៀត!

ហេវី និងរ៉ុនរត់ចាំដល់ថ្នាក់មិនដកដើម៖ សល់តែប៉ុន្មានវិនាទីទៀត មេលហ្វ្វាយនឹងប្រាប់ពួកគេថាទាយាទគឺជាវាហើយ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក...

- បើខ្ញុំដឹងថាគេជានរណា ច្បាស់ជាល្អហើយ- មេលហ្វ្វាយនិយាយទាំងម៉ូម៉ៅ។ - ខ្ញុំអាចជួយពួកគេបាន។

ថ្នាមរបស់រ៉ុនធ្លាក់ចុះមក ធ្វើឲ្យមុខរបស់ក្រែបកាន់តែមើលទៅល្ងីល្ងើជាងសព្វដង។ សំណាងល្អដែលមេលហ្វ្វាយមិនបាន ចាប់ភ្លឹក ចំនែកឯហេវី មានគំនិតហ៊ុនហ្វុន ក៏បន្ថែមសំដី៖

- តែឯងច្បាស់ជាមានតម្លៃខ្លះហើយថា នរណានៅពីក្រោយរឿងទាំងអស់នេះ...

- ឯងដឹងថាខ្ញុំគ្មានហើយ ហ្វ្វាយល័រ តើឲ្យខ្ញុំត្រូវប្រាប់ឯងប៉ុន្មានដងទៀត?- មេលហ្វ្វាយស្ម័គ្រឲ្យ។ - ឯប៉ាខ្ញុំវិញមិនព្រមប្រាប់ខ្ញុំថា មានអ្វីកើតឡើងកាលពីបន្ទប់នោះត្រូវបានបើកឡើងពីលើកមុនទេ បន្តិចក៏អត់ដែរ។ ជាការពិតណាស់ កាលនោះហាសិបឆ្នាំមុននោះ ដូច្នោះវាកើតឡើងមុនពេលគាត់ចូលរៀនទៅទៀត ប៉ុន្តែគាត់ដឹងរឿងនោះទាំងអស់ ហើយគាត់និយាយថារឿងនោះសុទ្ធតែត្រូវ បានរក្សាទុកជាអាថ៌កំបាំង ហើយថាប្រសិនបើខ្ញុំដឹងច្រើនពេក នឹងធ្វើឲ្យមនុស្សម្នាមានការសង្ស័យ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងរឿងមួយ៖ លើកមុន ពេលដែលបន្ទប់សម្ងាត់បានបើកឡើង សិស្សឈាមកខ្វក់ម្នាក់បានស្លាប់។ ដូច្នោះខ្ញុំហ៊ានក្លាស់ថា មិនយូរមិនឆាប់ច្បាស់ជាមានពួក ឈាមកខ្វក់ម្នាក់ស្លាប់ជាមិនខាន...ខ្ញុំសង្ឃឹមថាជាប្រ្រួនជើរទៅចុះ- វាស្រដៀងយ៉ាងរីករាយ។

រ៉ុនកំពុងតែក្តាប់ដៃយក្សរបស់ក្រែបយ៉ាងណែន។ ដោយខ្លាចថារ៉ុនហាក់ទៅដាល់មេលហ្វ្វាយ ហេវីក៏បាញ់ក្រសែភ្នែកព្រមាន មករករ៉ុន ហើយបន្លឺឡើងថា៖

- ឯងមានដឹងទេថា អ្នកដែលបើកបន្ទប់សម្ងាត់កាលពីលើកមុន ត្រូវគេចាប់បានរឺក៏អត់?

- អូ! មែនហើយ...អ្នកដែលបើកនោះត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសាលាហើយ- មេលហ្វ្វាយឆ្លើយ។ - ពួកគេប្រហែលជានៅ អាសកាបាន នៅឡើយទេ។

- អាសកាបាន?- ហេវីសួរដោយឆ្ងល់។

- អាសកាបាន...គឺគុកវេទគុណា ហ្វ្វាយល័រ- មេលហ្វ្វាយពោល ដោយសម្លឹងមើលវាហាក់មិនចង់ជឿនឹងភ្នែកខ្លួនឯង។ - និយាយតាមគ្រង់ ឲ្យតែឯងចាប់អត្ថន័យបានយឺតយ៉ាងនេះ ច្បាស់ជាជាក់ថយហើយ។

ទឹកថ្នាំបំបែកកាយ

វាបំរះខ្លួនលើកៅអីរបស់វាហាក់មិនស្រណុក ហើយនិយាយបន្ត៖

- ប៉ាថាខ្ញុំឲ្យខ្ញុំចេញមុខ ទុកឲ្យតែទាយាទស្តីពីវិនិច្ឆ័យទៅបានហើយ។ គាត់និយាយថាសាលានេះត្រូវការកំចាត់ចោល ពួកសំរាមឈាមកខ្វក់ឲ្យអស់ ប៉ុន្តែក៏មិនចាំបាច់ត្រូវជាប់ពាក់ព័ន្ធនាំតែប្រឡាក់ដៃដែរ។ ជាការពិតណាស់ ពេលនេះគាត់មានបញ្ហា ច្រើនណាស់។ ឯងមានដឹងថា ក្រសួងវេទមន្ត បានចូលឆែកឆេរភូមិគ្រឹះរបស់ពួកយើងកាលពីសប្តាហ៍មុនទេ?

ហេរីព្យាយាមធ្វើមុខស្លេកស្លាំងរបស់ហ្វូយល័ឲ្យបង្ហាញភាពព្រួយបារម្ភ។

- ត្រូវហើយ...- មេលហ្វូយស្រដី។ - សំណាងល្អ ពួកគេរកឃើញមិនច្រើនទេ។ ប៉ាមានរបស់របរមន្តអាគមដ៏តសុទ្ធតែ មានតម្លៃមិនតិចទេ។ ប៉ុន្តែសំណាងណាស់ ដែលពួកយើងក៏មានបន្ទប់សម្ងាត់ផ្ទាល់ខ្លួននៅក្រោមក្តារបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវដែរ...

- ហូ!- រ៉ុនខទានឡើង។

មេលហ្វូយងាកមកមើលវា។ ហេរីក៏ធ្វើតាមដែរ។ មុខរ៉ុនឡើងក្រហម។ សូម្បីតែសក់របស់វាក៏ឡើងក្រហមដែរ។ ច្រមុះរបស់ វាកំពុងតែលូតវង់បន្តិចម្តងៗ...ពួកគេអស់ម៉ោងហើយ។ រ៉ុនកំពុងតែប្រែទៅជារូបដើមវិញហើយ ហើយបើមើលតាមទឹកមុខតក់ស្លុត របស់វាដែលសម្លឹងមើលមកហេរី វាក៏ច្បាស់ជាប្រែរូបវិញដែរ។

ពួកគេទាំងពីរក្រោកឈរឡើងភ្លែត។

- ដល់ពេលផឹកថ្នាំឈឺពោះហើយ- រ៉ុនស្រដីបែបគ្រលរាវ ហើយដោយមិនរង់ចាំយូរ ពួកគេដើរទៅយ៉ាងលឿនចេញពីសាល រួមស្តីពីវិនិច្ឆ័យ រួចលោតចេញពីជញ្ជាំងថ្ម ហើយរត់ប្រុយឡើងតាមច្រកផ្លូវទៅលើវិញ ក្នុងចិត្តសង្ឃឹមថាមេលហ្វូយមិនបានចាប់អារម្មណ៍ អ្វីទៅចុះ។ ហេរីមានអារម្មណ៍ថាស្បែកជើងធំៗរបស់ហ្វូយល័កំពុងតែរលុង ហើយវាត្រូវលើករូបឡើងពេលដើរ ព្រោះខ្លួនវាកំពុងតែ រុញតូចវិញ។ ពួកគេតម្រូវឡើងកាំជណ្តើរទៅក្នុងច្រកចូលសាលដែលងងឹតស្ងួនស្ងួន ពួកគេសំឡេងដំឡូងៗចេញពីទូដាក់បានឆ្ងាំង ដែលពួកគេចាក់សោឃ្នុំក្រប និងហ្វូយល័។ ក្រោយពីចោលស្បែកជើងនៅក្រៅទ្វារទូ សល់តែស្រោមជើង ពួកគេរត់យ៉ាងលឿន ឡើងជណ្តើរថ្លើមថ្នល់ដៅបន្ទប់ទឹករបស់ម៉ុននឹង មិត្តថល។

- យ៉ាងណាមិញ វាក៏មិនអត់ប្រយោជន៍ដែរ- រ៉ុននិយាយទាំងដង្ហក់ ព្រមទាំងបិទទ្វារបន្ទប់ទឹកនៅពីក្រោយពួកគេ។ - ខ្ញុំដឹង ថា ពួកយើងនៅមិនទាន់រកឃើញថានរណាជាអ្នកធ្វើការវាយប្រហារអស់ទាំងនោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងសរសេរសំបុត្រ ផ្ញើទៅប៉ានៅថ្ងៃ ស្អែក ប្រាប់គាត់ឲ្យឆែកក្រោម បន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ របស់គ្រួសារមេលហ្វូយជាក់ជាមិនខាន។

ហេរីពិនិត្យមើលមុខរបស់វានៅក្នុងកញ្ចក់ដែលប្រេះបែក។ វាប្រែរូបជាធម្មតាវិញហើយ។ វាពាក់វ៉ែនតាឡើងវិញ ខណៈពេល ដែលរ៉ុនដំផាំងៗលើទ្វារបន្ទប់របស់ហ៊ីម៉ាយអូនី។

- ហ៊ីម៉ាយអូនី ចេញមក ពួកយើងមានរឿងជាច្រើនត្រូវប្រាប់ឯង...

- ចេញឲ្យឆ្ងាយទៅ!- ហ៊ីម៉ាយអូនីស្រែក។

ហេរី និងរ៉ុនសម្លឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅមក។

- តើមានរឿងអ្វី?- រ៉ុនសួរ។ - ថ្មីនេះ ឯងច្បាស់ជាត្រលប់មករូបដើមវិញហើយ ពួកយើង...

ប៉ុន្តែម៉ុននឹង មិត្តថលស្រាប់តែរំលឹកខ្លួនកាត់ទ្វារបន្ទប់នោះចេញមក។ ហេរីមិនដែលឃើញនាងមានទឹកមុខសប្បាយយ៉ាង នេះនោះទេ។

- អ៊ីៗៗៗ ចាំតែមើលទៅ- នាងនិយាយ។ - ពិតជាអាក្រក់មើលណាស់!

ទឹកថ្នាំបំបាត់ជំងឺ

ពួកគេព្រួយស្លេកទ្វារបើកឡើង ហើយហ៊ីម៉ាយអូនីបង្ហាញខ្លួនចេញមក ដោយយំខ្សឹកខ្សួល ឯរូបរបស់នាងទាញគ្របពីលើ ក្បាល។

- កើតអី?- រ៉ុនស្ទូរទាំងមិនប្រាកដប្រជា។ - ឯងនៅមានច្រមុះរបស់មីលីសិនទៀត រឺមួយក៏យ៉ាងម៉េច?

ហ៊ីម៉ាយអូនីទាញរូបនាងឲ្យធ្លាក់ចុះមក ហើយរ៉ុនស្រាប់តែថយក្រោយសំដៅទៅស្នូកទឹក។

មុខរបស់នាងពេញសុទ្ធតែរាមពណ៌ខ្មៅ។ ភ្នែករបស់នាងទាំងពីរប្រែជាពណ៌លឿង ហើយមានត្រចៀកស្រួចៗពីរលៀន ចេញពីសក់របស់នាង។

- វាជាសក់ឆ្ម...ឆ្មា!- នាងស្រែកទ្រហោយំ។ - ម...មីលីសិន បាល់ស្រូដច្បាស់ជាមានឆ្មាហើយ! ហើយទ...ទឹកថ្នាំនោះមិន មែនប្រើសម្រាប់បំបាត់ជំងឺទៅជាសត្វនោះទេ!

- ពុទ្ធាអើយ- រ៉ុនស្រដី។

- ឯងច្បាស់ជាត្រូវគេហៅឈ្មោះអាភ្នែកៗជាមិនខាន- មិត្តថលនិយាយយ៉ាងសោមនស្ស។

- មិនអីទេ ហ៊ីម៉ាយអូនី- ហេរីបន្តិឡើងយ៉ាងរូសរាន់។ - ពួកយើងនឹងនាំឯងទៅគិលានដ្ឋាន។ អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីមិនដែលសួរ ច្រើនទេ...

ត្រូវចំណាយពេលយ៉ាងយូរ ទំរាំតែបញ្ចុះបញ្ចូលហ៊ីម៉ាយអូនីឲ្យចាកចេញពីបន្ទប់ទឹកបាន។ ម៉ុននឹង មិត្តថលហោះតាមពួក គេដោយសើចកក្អកជាប់រហូត។

- ចាំមើលតែគេដឹងថាឯងដុះកន្ទុយទៅ!